

har fundet en mundtlig Forhandling Sted mellem Ministeriets Departementschef og de Mænd i Sundhedscollegiet, som fortrinsviis havde behandlet Sagen, og i Genhold dertil er det Forslag udarbejdet, som jeg herved har den Ære at forelægge. Det er Hensigten med dette Forslag, at det skulde indeholde udtømmende Bestemmelser om hele denne Gjenstand. Medens det ikke et Dieblif har kunnet være Regjeringens Tanke at opgive Lovgivningens bestemte Anskuelse om den velgjørende Indflydelse, som Vaccinationen har havt, har man dog ikke dristet sig til at foreslaae nogen ligefrem Tvang med Hensyn til Revaccination. Paa den anden Side maatte det erkjendes, at den indirecte Tvang, der laa i den ældre Lovgivnings Bestemmelser om Vaccination som Betingelse for Confirmation og Ægteffab, var, naar Opmærksomheden først var bleven henledet derpaa, unaturlig og burde forandres. Den Bet, som man er gaaet, er den, der ogsaa var antydet i det Forslag, som blev sendt til Landstinget fra Folkethinget, nemlig gjennem Skolevæsenet at føre Controlen med Vaccinationen, og det er Syvaarsalderen, der er sat som den Grændse, inden hvilken denne skal have fundet Sted. Jeg troer, at, naar man betragtede Sagen aldeles uden Hensyn til de praktiske Midler, ved hvilke Reglen skal føres igjennem, saa havde det været ønskelige at sætte Aldersgrændsen tidligere. I flere fremmede Lande har man sat den tidligere, men dette hænger sammen med de forskjellige Midler, man der har til at paasee Lovens Gjennemførelse. I England f. Ex. har man sat Aldersgrændsen til 3 Maaneder, men hos os, hvor vi ikke have Autoriteter, der kunne bruges til at gennemføre en tidligere Aldersgrændse, har man anseet det praktiff rigtigst at blive staaende ved Syvaarsgrændsen som den Alder, inden hvilken Enhver, som ikke har havt de naturlige Ripper, skal være indpodet med Kopperer.

Endelig skal jeg have den Ære at forelægge et Lovforslag, sigtende til at fremme Lehn, Stambuses og Fideicommissgodsers Dvergang til fri Fordeendom. Det vil være i det høie Things Grindring, at Grundloven

indeholder en Bestemmelse, hvorefter der ikke kan oprettes noget nyt Lehn, Stambus eller Fideicommissgods, men i den samme Paragraph, nemlig § 98, er der tilføiet, at det ved Lov nærmere skal ordnes, „hvoreledes de nu bestaaende kunne overgaae til fri Eiendom“. Det er altsaa et bestemt Grundlovsbud, der her foreligger; det skal ved Lov fastsættes, hvoreledes disse bundne Godsfer kunne overgaae til fri Eiendom. Da Regjeringen i sin Heelhed har troet, at det nuværende Tidspunkt var det rette til at forsøge en Gjennemførelse af denne Grundlovsparagraph, har jeg, saa godt som den forholdsniæssig korte Tid, der stod til Raadighed, tillod mig det, villet gjøre et Forsøg derpaa. Jeg har troet, at det var rigtigst, at et saadant Lovforslag holdt sig strengt til det ved Grundloven betegnede Omraade, til at fyldestgjøre den i Grundloven nedlagte Regel — ikke som om jeg derved vilde sige, at videregaaende Bestemmelser strede imod Grundloven, men de have ingen Gjæmmel i den. Jeg troer, at dette Lovforslags hele Charakter er betegnet derved, at det har stillet sig den Opgave at gennemføre Grundlovens Bestemmelse for det Omraade, som der er betegnet, nemlig den bundne Jord, og med det Formaal, som der er betegnet, nemlig at Loven nærmere skal ordne, hvoreledes denne bundne Jord kan gaae over til fri Eiendom. Derved ere i første Retning alle Bestemmelser om de bestaaende Pengefideicommissers Omdannelse holdt ude — den Materie, der foreligger, er allerede omfattende og vigtig nok til at retfærdiggjøre, at man bliver staaende ved den bundne Jord —, og paa den anden Side er enhver Bestemmelse sigtende til at fremtvinge den bundne Jords Dvergang til fri Eiendom ligeledes holdt borte. Det er en tilladende Lov, en Lov, der angiver de Betingelser, under hvilke den Majoratsbesidder, der ønsker at frigjøre sin bundne Jord, kan gjøre det. Loven anviser, i Dverreinstemmelse med den gjældende Retstilstand, to Bete hertil. Den ene Bet er den, der omhandles i det første Affint, Dvergangen til fri Eiendom efter Dverreinstkomst med den nærmeste Successor og Hovederne for samtlige andre successionsberettigede Etater. Allerede de gamle grevelige og fri,